Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 135 282 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SMEETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn gezin dienden op 25 mei 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 augustus 2010 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
1.3. Bij beslissing van 26 januari 2011 wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Bij arrest van 27 juni 2011 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.4. Op 25 februari 2011 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing op 27 mei 2011.

1.5. Op 7 juni 2011 werd beslist tot afgifte van een bevel om een grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 18 november 2011 werd de medische regularisatie-aanvraag van 28 augustus 2010 ongegrond verklaard. De Raad verwierp het beroep hiertegen op 19 maart 2012.

1.7. Een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 19 juli 2012 onontvankelijk verklaard. Het beroep hiertegen werd verworpen.

1.8. Op 31 december 2012 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Deze aanvraag werd op 6 februari 2013 onontvankelijk verklaard.

1.10. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn echtgenote een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het algemeen rolnummer 127 885.

1.11. Eveneens op 31 december 2012 dienden zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 20 februari 2013 onontvankelijk verklaard.

1.12. Ten aanzien van verzoeker werd op 24 februari 2014 beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.13. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt :

"REDEN VAN DE BESLISSING:
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:
X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie (3) jaar omdat;
[…]
X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.
Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1,2°, van de wet van 15.12,1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Betrokkene is opnieuw in illegaal verblijf en heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op 10.06.2011 en 07.03.2013.
Betrokkene heeft vanaf Kosovo geen stappen ondernomen met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning en zichzelf vrijwillig heeft In een situatie van illegaal verblijf op het grondgebied heeft geplaatst. Hij heeft zich aldus bewust In een Illegale en precaire situatie genesteld en is opzettelijk In deze situatie gebleven.
De procedures ingediend bij Dienst van Vreemdelingen (een asielaanvraag en vier regularisatie-aanvragen) werden negatief verworpen. Overigens brengt hij geen enkel bewijs aan dat de moeilijkheid of de onmogelijkheid tot de terugkeer naar Kosovo en het ondernemen van geloofwaardige stappen, in overeenstemming met de wettelijke bepalingen van het land, met het oog op het bekomen van de vereiste toelatingen tot legaal verblijf in België verantwoord.
Betrokkene werd nochtans door Fedasil geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Geen gevolg werd door betrokkene en zijn gezin gegeven,
Voor alle redenen is de maximale termijn van drie jaar afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt :

“EERSTE MIDDEL : exceptio obscuri libelli : schending van de morele en materiële motiveringsplicht, en van de zorgvuldigheidsplicht
Bepaalde zinsneden in de motivering van de bestreden beslissing zijn onbegrijpelijk en nonsensikaal.
Zo bijvoorbeeld : "De procedure ingediend bij Dienst van Vreemdelingen (...) werd negatief verworpen" en "Voor alle redenen is de maximale termijn van drie jaar afgeleverd".
Eén en ander getuigt van een bijzonder onzorgvuldig voorbereide beslissing. Het is niet duidelijk wat precies wordt bedoeld - hetgeen een schending van de formele en materiële motiveringsplicht impliceert. »

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.
Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).
Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Hoewel de verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de twee aangehaalde zinnen werden opgesteld in een schabouwelijk Nederlands, zijn deze daarom nog niet dermate onduidelijk dat niet kan worden begrepen wat ermee wordt bedoeld. Er wordt geen schending van de formele, noch materiële motiveringsplicht aangetoond. Evenmin valt het onzorgvuldig taalgebruik in de bestreden beslissing gelijk te stellen met een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals hoger uiteengezet.
Ten slotte nog, ziet de Raad niet in wat wordt bedoeld met de schending van de *“morele motiveringsplicht”* (sic).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan:

“TWEEDE MIDDEL : schending van het algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn (de materiële motiveringsplicht), van de zorgvuldigheidsplicht, van de formele motiveringsplicht, van art. 74/11, § 1, 1 Vw. en van de artikelen 3 en 8 EVRM
Uit de motivering - in zoverre ze begrijpelijk is - blijkt niet dat er rekening werd gehouden met "de specifieke omstandigheden" (art. 74/11, § 1, 1 Vw.) waarin verzoeker en de andere gezinsleden zich bevinden.
Er wordt ook op geen enkele manier uitgelegd waarom het gezinsleven van verzoeker niet zou verhinderen dat dit disproportionele inreisverbod wordt opgelegd (schending van art. 8 EVRM), hoewel gedaagde nochtans zeer goed op de hoogte is van het effectief bestaan van het gezinsleven van verzoeker en van zijn bijzonder zorgwekkende gezondheidstoestand (schending van art. 3 EVRM).”

2.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven, zoals vereist door artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier en meer bepaald uit de verblijfshistoriek van verzoeker dat de meerdere aanvragen van het gezin gezamenlijk werden behandeld en dat ten aanzien van het hele gezin dezelfde beslissing werd genomen. De gezinsleden worden aldus niet van elkaar gescheiden. Met betrekking tot zijn gezond-

heidstoestand merkt de Raad op dat verzoekers beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van zijn aanvraag om medische regularisatie van 6 februari 2013 bij arrest nr. 135 277 van 17 december 2014 werd verworpen.
Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er nog andere elementen zijn waarmee werd nagelaten rekening te houden. Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker aan:

"DERDE MIDDEL : schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het recht voorafgaand te worden gehoord, onderdeel van het recht op behoorlijk bestuur als algemeen rechtsbeginsel
Doordat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het afleveren van de bestreden beslissing voorafgaandelijk werd gehoord.
Toelichting bij het derde middel :
Luidens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU heeft eenieder het recht te worden gehoord voordat jegens haar of hem een voor haar of hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.
Dit recht om te worden gehoord is een onderdeel van het recht op bestuur dat thans erkend wordt als algemeen rechtsbeginsel, hetgeen blijkt uit de toelichting bij art. 41 waarin verwezen wordt naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg dienaangaande.
Artikel 41 van het Handvest kan in deze wel degelijk worden ingeroepen omdat de terugkeer een materie betreft waarvoor een Europese regelgeving van kracht is (Luc Denys, Overzicht van het vreemdelingenrecht, 2012, 443-444)
Om deze reden alleen al moet de bestreden beslissing in zijn geheel worden vernietigd."

2.3.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pten. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82).
Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.
Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)
Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)
Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).
Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).
De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In de Akerberg-zaak bevestigde het Hof zijn rechtspraak dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten moeten worden geëerbiedigd wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt, zodat er geen gevallen kunnen zijn waarin het Unierecht geldt zonder dat die grondrechten toepassing vinden. Wanneer het Unierecht toepasselijk is, impliceert dit dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten toepassing vinden. Een nationale regeling valt binnen het toepassingsgebied van het Unierecht wanneer er een rechtstreeks verband bestaat tussen de nationale regeling en het Unierecht. Ook wanneer een lidstaat een beoordelingsbevoegdheid ('discretionary power') uitoefent die in Unieregelgeving is voorzien, dan brengt deze lidstaat het Unierecht ten uitvoer in de zin van artikel 51, lid 1, van het Handvest. DESOMER stelt samenvattend dat een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, wanneer hij werd aangenomen ter omzetting van een richtlijn, of wanneer hij invloed heeft op door het Unierecht verzekerd recht.
In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan verzoeker gedurende drie jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twijfel dat het opleggen van een inreisverbod een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.
Voorts blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het opleggen van een inreisverbod heeft dus plaats in het kader van de tenuitvoerlegging van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG.
Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.
Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08 - C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).
Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).
Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten

vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu, stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan het opleggen van een inreisverbod worden gehoord.
Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.
In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.
In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aangezien niet kan worden ontkend dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het kader van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingwet houdt het hoorrecht voorts in dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de vreemdeling door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.
Vreemdelingen die naar behoren zijn gehoord over de onrechtmatigheid van hun verblijf moeten niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de beslissing om een verblijf te beëindigen dat illegaal is.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het uitvaardigen van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot de theoretische discussie omtrent het hoorrecht bij het opleggen van een inreisverbod, terwijl hij nergens aangeeft welke informatie hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerplicht werd voldaan. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoeker, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	C. VERHAERT